RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 230.190 van 13 februari 2015
in de zaak A. 211.097/XIV-35.386

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Soenen
kantoor houdend te 9000 Gent
Vaderlandstraat 32
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 december 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 113.911 van 18 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.325 van 25 februari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die *loco* advocaat Bruno Soenen verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker heeft zich op 17 december 2010 een eerste maal vluchteling verklaard in België. Die aanvraag is afgesloten met een in kracht van gewijsde gegaan arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van

25 september 2012 waarmee de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 13 maart 2013 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker heeft het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet aangevochten.

Verzoeker verklaart zich op 25 april 2013 een tweede maal vluchteling. Op 2 mei 2013 beslist de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing is definitief geworden.

Verzoeker verklaart zich op 31 mei 2013 een derde maal vluchteling. Op 3 juni 2013 beslist de bevoegde staatssecretaris ook deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Verzoeker wordt gerepatrieerd op 4 juni 2013.

Op 18 juni 2013 stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van 3 juni 2013. Met een arrest van 18 november 2013 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 39/56, eerste lid, 48/3 en 51/8 van de wet van 15 december 1980

‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker citeert de motivering van het bestreden arrest. Volgens hem heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op incoherente wijze besloten tot een gebrek aan belang bij de vernietiging van de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van zijn derde asielaanvraag. Met de overweging dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van die beslissing omdat onder de gewijzigde wetgeving verzoekers asielaanvraag bij gebrek aan aanwezigheid in België toch zal worden verworpen, ontzegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een effectief rechtsmiddel aan verzoeker. Die overweging heeft volgens verzoeker als ondoordacht gevolg dat wie verwijderd is van het grondgebied, nooit meer het vereiste belang heeft bij een onderzoek van zijn asielaanvraag.

Verzoeker beschouwt deze redenering als juridische onzin, vooreerst omdat de verwijdering niet tot gevolg heeft dat een kandidaat-vluchteling geen nood meer heeft aan bescherming, vervolgens omdat de verwijdering naar het land van zijn nationaliteit niet tot gevolg heeft dat de vrees voor vervolging ophoudt en verder omdat het niet is omdat verzoeker verwijderd is, dat een onderzoek van een asielaanvraag niet meer mogelijk is.

In zijn verzoekschrift tot nietigverklaring had verzoeker terecht naar ’s Raads arrest nr. 216.837 van 13 december 2011 verwezen waarin terecht werd geoordeeld dat het belang niet per definitie verloren gaat bij een gedwongen verwijdering. Dit arrest kan naar analogie worden toegepast vermits verzoeker een daadwerkelijke vrees voor vervolging koestert en zijn nood aan bescherming niet is onderzocht.

Verzoeker heeft slechts afstand gedaan van zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat het beoogde doel, de schorsing van de uitvoering, niet meer kon worden bereikt na de repatriëring. Zijn belang bij een onderzoek van zijn asielmotieven is er alleen maar groter op geworden.

Omwille van zijn onmenselijke behandeling heeft verzoeker bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een verzoek tot veroordeling van de Belgische Staat ingediend.

Verzoeker heeft nood aan bescherming door de Belgische overheid en het feit dat hij zich op Afghaanse bodem bevindt verandert daar niets aan. Integendeel, in het land van zijn nationaliteit is de kans op een aanslag op zijn leven het grootst.

Ten slotte vindt verzoeker het merkwaardig dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring vaststelt want dit houdt precies een uitspraak in over de grond van de asielaanvraag, met name of verzoeker belang heeft bij bescherming als vluchteling door de Belgische asielinstantie. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen heeft aldus zijn bevoegdheid als annulatierechter overschreden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat zijn belang bij de bescherming in het kader van een asielaanvraag niet plots ophoudt met de fysieke afwezigheid op het Belgische grondgebied. De nood aan bescherming moet immers worden belicht in het kader van de reële beschermingsmogelijkheden in het land van nationaliteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen redeneert foutief dat het belang bij elke gedwongen repatriëring automatisch vervalt. Verzoeker heeft ondertussen al meermaals bij zijn raadsman naar de stand van zaken gevraagd

omdat hij het moeilijk heeft om in het islamitische Afghanistan te overleven en hij beperkt wordt in zijn religieuze beleving.

Beoordeling

6. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Naar luid van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet kunnen de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. Daartoe moet de vernietiging van een bestreden beslissing de betrokken vreemdeling enig voordeel kunnen verschaffen en dus een nuttig effect kunnen sorteren.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen.

8. In het bestreden arrest wordt de exceptie van de verwerende partij geciteerd en wordt vastgesteld dat verzoeker op de vraag naar zijn belang bij het beroep tot nietigverklaring na zijn repatriëring in gebreke blijft om enige toelichting te geven betreffende het concrete voordeel dat hij uit een eventuele

vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing kan halen, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na dergelijke vernietiging enkel zou moeten vaststellen dat verzoeker zich niet meer op het Belgische grondgebied bevindt en de aanvraag in elk geval zou moeten verwerpen en dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht welk concreet voordeel hij in de gegeven omstandigheden nog kan halen uit een eventuele vernietiging van de voornoemde beslissing. In het bestreden arrest wordt “bovendien” vastgesteld dat verzoeker na zijn repatriëring afstand heeft gedaan van zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat hij nadien een vordering tot nietigverklaring heeft ingesteld zonder in concreto zijn belang toe te lichten en dat dit van “een weinig consistente proceshouding” getuigt. Er wordt besloten dat verzoeker derhalve geen blijk meer geeft van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt “voorts” op dat de aanvankelijk bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, dat het dus geen verwijderingsmaatregel betreft en dat verzoeker niet het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2013 heeft bestreden doch enkel de daaraan gekoppelde vrijheidsberovende maatregel.

9. Naar luid van artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag). Overeenkomstig deze verdragsbepaling is het om als vluchteling te kunnen gelden vereist dat de betrokkene “zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit”. Noch de erkenning als vluchteling noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zijn mogelijk wanneer de vreemdeling zich bevindt op het grondgebied van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Te dezen is niet betwist dat verzoeker zich op het ogenblik van het bestreden arrest in Afghanistan bevond, het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Met verwijzing naar de repatriëring van verzoeker, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve op wettige wijze overwegen dat, na een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag in elk geval zou moeten verwerpen. Dit geldt des te meer, nu verzoeker na de exceptie in de nota met opmerkingen van de verwerende partij en ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de uitdrukkelijke vraag naar zijn belang zelf geen concrete toelichting heeft verschaft.

Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt daarmee niet overwogen dat verzoeker geen nood aan bescherming zou hebben, dat de vrees voor vervolging zou hebben opgehouden te bestaan of dat een onderzoek van de asielaanvraag niet mogelijk zou zijn. Het betreft te dezen enkel de vaststelling van een onmogelijkheid om verzoeker nog als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen omdat hij niet aan een welbepaalde voorwaarde voldoet, met name het zich bevinden buiten het land van zijn nationaliteit. Enkel om deze laatste reden wordt verzoeker het belang bij het beroep tot nietigverklaring ontzegd.

De verwijzing door verzoeker naar ’s Raads arrest nr. 216.837 van 13 december 2001 is niet dienstig. Anders dan de huidige zaak, betrof het immers geen asielzaak en gold de specifieke voorwaarde uit artikel 18/3, § 1, van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 van het vluchtelingenverdrag dus niet.

In het bestreden arrest wordt “bovendien” naar de afstand van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwezen, niet als grond om verzoeker het belang bij zijn beroep tot nietigverklaring te ontzeggen, maar om erop te wijzen dat verzoeker in zijn nadien ingediend beroep tot nietigverklaring ook geen concrete toelichting bij zijn actueel belang gaf, zodat

verzoeker niet duidelijk aangaf welk concreet voordeel hij uit de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing kon putten.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in de artikelen 39/2 en 39/56 van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid heeft geschonden, noch dat hij artikel 48/3 van die wet zou hebben geschonden door op onwettige wijze tot een gebrek aan belang te besluiten en aldus op onwettige wijze een behandeling ten gronde van verzoekers asielaanvraag onmogelijk te maken. Om die reden is evenmin sprake van het ontzeggen van een effectief rechtsmiddel. Het enige middel is in die mate ongegrond.

V. De kosten van het geding

10. Er bestaat geen reden om in te gaan op verzoekers vraag om de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen. De repatriëring van verzoeker op 4 juni 2013 heeft immers plaatsgevonden op grond van een door verzoeker niet aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2013.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Geert Debersaques**